

Arrest

nr. 182 096 van 10 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. HAJJI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit de stad Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. In januari of februari 2015 vertrok een jeugdvriend van u, een zekere M. B. (...) die zijn naam enkele jaren geleden veranderd had in A. (...), naar Syrië om er te strijden voor IS (Islamitische Staat). Enkele maanden later sneuvelde hij in de strijd. De laatste jaren sprak u nog zelden met hem af. U had enkel af en toe oppervlakkig contact met hem via facebook. U wist wel dat hij de laatste tijd vaker naar de moskee ging, maar u was verder niet op de hoogte van zijn activiteiten noch van zijn plannen om naar Syrië te vertrekken. Zodra de autoriteiten op de hoogte waren van zijn vertrek naar Syrië, begonnen ze een onderzoek naar zijn activiteiten en ondervroegen ze iedereen die op een of andere manier met hem contact had. In de zomer van 2015

kwamen lokale politieagenten een eerste keer bij u thuis langs. Ze namen u mee naar het politiebureau in Khasavyurt voor ondervraging. Tijdens deze ondervraging werd u beschuldigd van samenwerking met uw jeugdvriend A. (...). De politieagenten beweerden dat u ook personen zou ronselen om in Syrië te gaan strijden. U ontkende echter hierbij betrokken te zijn. Enkele uren later werd u vrijgelaten. Ongeveer tien dagen later werd u een tweede keer door de lokale politie meegenomen en opnieuw gedurende enkele uren op het bureau in Khasavyurt ondervraagd. In de periode daarna werd u drie keer van thuis meegenomen door leden van de OMON. U werd één keer twee nachten en twee keer telkens één nacht vastgehouden in het politiebureau in het district Novolak. Tijdens deze detenties werd u mishandeld. Daarna werd u nog één of twee keer meegenomen voor ondervraging, maar dezelfde dag nog vrijgelaten. Omwille van deze problemen besloot u om het land te verlaten. Op 2 oktober 2015 bracht uw vader u met de wagen naar Grozny. Vandaaruit vertrok u met de bus naar Wit-Rusland waarna u onder begeleiding van een smokkelaar uw reis verderzette. U kwam op 6 oktober 2015 in België aan en vroeg op 8 oktober 2015 asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u dat politieagenten nog enkele keren zijn langsgekomen bij uw ouders om naar u te informeren.

Ter staving van uw identiteit legde u uw rijbewijs voor.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. U stelde dat een jeugdvriend van u naar Syrië vertrokken was om er te strijden voor IS waarna u er door de autoriteiten ten onrechte van beschuldigd werd met hem samen te werken en ook personen te ronselen om in Syrië te gaan strijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 19/04/2016, p. 4-5).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat uw problemen met de ordediensten begonnen zijn in juni 2015 (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde u het begin van uw problemen met de ordediensten eveneens in juni 2015 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 7). In uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal meende u daarentegen dat uw problemen met de ordediensten pas in augustus 2015 begonnen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 6). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, stelde u zich niet precies te herinneren wanneer uw problemen begonnen zijn. U beweerde enkel te kunnen zeggen dat het in de zomer was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 12), wat geen aanvaardbare uitleg biedt voor het toch wel aanzienlijke verschil in tijdsduur betreffende de periode waarin uw vervolgingsfeiten plaatsvonden. Zeker gezien u volgens uw verklaringen in deze periode vanaf het begin tot ongeveer een tiental dagen voor uw vertrek uit het land toch veelvuldig werd meegenomen voor ondervraging en deze periode betrekking heeft op ingrijpende gebeurtenissen die normaal gezien in uw geheugen gegrift zouden zijn, kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat u aangaande de duur ervan tijdens uw opeenvolgende gehoren nauwkeurige en coherente verklaringen kan afleggen.

Verder legde u tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal ook incoherente verklaringen af met betrekking tot het verloop van uw opeenvolgende arrestaties. Zo verklaarde u in het begin van uw tweede gehoor dat u aanvankelijk twee keer gedurende enkele uren door de politie werd ondervraagd op het lokale politiebureau in Khasavyurt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 6, 7). Uit uw verdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor bleek dat u daarna door leden van de OMON werd meegenomen en daarbij één keer twee etmalen en twee keer telkens één etmaal werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 7, 8, 9, 11, 12). U beweerde ook dat u na deze drie langere detenties nog zeker één keer werd meegenomen voor ondervraging. U was er niet zeker van of het ook nog een tweede keer gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 10, 11). Uit uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek daarentegen echter dat u daarnaast nog meerdere keren, wekelijks zelfs, werd meegenomen voor ondervraging en dat u al die andere keren enkele uren of soms tot 's avonds werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 8, 12). Toen u op het einde van uw tweede gehoor met deze eerdere verklaringen geconfronteerd werd, beweerde u aanvankelijk dat u voor uw drie langere detenties inderdaad nog meerdere keren werd meegenomen, maar dat u het zich niet precies kon herinneren. Toen vervolgens opgemerkt werd dat u eerder in hetzelfde gehoor toch duidelijk verklaard had dat u voor uw drie langere detenties maar twee keer voor een korte ondervraging werd meegenomen en u bijgevolg geen melding had gemaakt van

andere wekelijkse ondervragingen, stelde u zich enkel de langere detenties te herinneren en die eerste twee keer dat u meegenomen werd voor een korte ondervraging en zich niet te herinneren hoeveel keer u in totaal nog werd meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 12). Dergelijke incoherente verklaringen met betrekking tot uw opeenvolgende arrestaties zijn echter weinig overtuigend. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen die normaal gezien in uw geheugen gegrift zouden zijn, kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover toch nauwkeurige, gedetailleerde, en coherente verklaringen kan afleggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat u maar weinig informatie kon geven aangaande het verloop van het onderzoek dat door de autoriteiten gevoerd werd naar de activiteiten van uw jeugdvriend A. (...) in het kader waarvan u volgens uw verklaringen ook meerdere keren werd ondervraagd en vastgehouden. U stelde dat u niet de enige van zijn vrienden of kennissen was die ondervraagd werd, maar dat iedereen die op een of andere manier met hem contact had werd ondervraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 4). U kon echter geen namen noemen van personen die eveneens ondervraagd werd. U stelde enkel in het algemeen dat het om vrienden van A. (...) ging die u niet persoonlijk kende en van wie u zich de namen niet herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 6 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 5). U kon verder niet zeggen of andere personen effectief gearresteerd werden op beschuldiging van betrokkenheid bij de activiteiten van uw jeugdvriend A. (...). U vermoedde enkel dat er nog mensen werden meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/07/2016, p. 13). Ook na uw vertrek uit het land hebt u geen pogingen ondernomen om meer informatie over het verloop van het onderzoek te verkrijgen, terwijl u toch vernomen had dat de politie bij uw ouders nog verschillende keren naar u gevraagd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 2 en gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 04/07/2016, p. 2). Aangezien uit uw verklaringen gebleken is dat u na uw aankomst in België toch regelmatig contact onderhoudt met familieleden en vrienden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/04/2016, p. 2), kan dan verwacht worden dat u minstens pogingen ondernomen zou hebben om zich te informeren over het verloop van het onderzoek. Uw onwetendheid en uw nalatige handelingen om zich te informeren wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw beweerde vervolgingsvrees.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw rijbewijs, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij aangaande de tegenstrijdigheid over het ogenblik van de aanvang van haar problemen met de ordediensten – juni of augustus 2015 – haar verweer aangebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juli 2016 herhaalt, met name wel te weten dat het in de zomer was, oordeelt de Raad dat het louter hernemen van dit reeds eerder opgeworpen verweer geen afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij waarom dit verweer door haar niet kan worden aanvaard ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad acht het terecht dat van ingrijpende gebeurtenissen mag worden aangenomen dat deze in het geheugen gegrift zijn waardoor deze na verloop van tijd nog steeds correct in de tijd kunnen worden gesitueerd. Het laten samenvloeien

van een tegenstijdige tijdsaanduiding tot een bredere tijdsomschrijving, *in casu* de zomer, doet geen afbreuk aan deze vastgestelde opvallende tegenspraak.

2.2.4. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstijdigheid over het verloop van de opeenvolgende arrestaties, meer bepaald dat de vraagstelling voor haar nogal verwarrend overkwam daar er nu eens sprake was over het aantal keren dat zij diende te overnachten en dan weer over het totaal aantal overnachtingen, wijst de Raad erop dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt door verwerende partij geen tegenstijdigheid opgemerkt tussen het aantal arrestaties met overnachtingen, meer in het bijzonder deze bij de OMON.

Waar verzoekende partij de flagrante tegenstijdigheid tussen de verklaring tijdens het gehoor van 4 juli 2016 van twee korte aanhoudingen van enkele uren voor en één of twee na de voormelde detenties bij de OMON en de verklaring tijdens het gehoor van 19 april 2016 dat na de tweede arrestatie zich wekelijks arrestaties voordeden los van de drie OMON-arrestaties met overnachting, tracht te weerleggen door het betoog dat *“(zij) de eerste keer 1 à 2 uur werd ondervraagd. De tweede keer werd (zij) ondervraagd en tot in de avond vastgehouden. Geregeld werd (zij) meegenomen voor verhoor, zonder overnachting en tot driemaal werd (zij) vastgehouden met overnachting”*, oordeelt de Raad dat het gekunsteld samentrekken van de eerder door haar voorgehouden uiteenlopende versies geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij het in het ene verhoor duidelijk heeft over slechts twee korte arrestaties die de arrestaties bij de OMON voorafgaan en het in het andere verhoor opnieuw heeft over deze korte arrestaties doch gevolgd door *“wekelijkse”* arrestaties, bekrachtigd met de woorden *“heel vaak”* (administratief dossier, stuk 7, p. 8). Ook deze tegenstijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind en verhindert enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij inderdaad de namen van de vrienden van haar jeugdvriend A. niet kent, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een opeenstapeling van aparte losstaande motieven die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Verzoekende partij doet met voormelde bemerking geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij dat door zich niet te informeren bij familie of vrienden, met wie zij nog steeds contact onderhoudt, over het verder verloop van het onderzoek, of de vrienden van A. effectief werden gearresteerd en/of in staat van beschuldiging werden gesteld, teneinde haar huidige situatie beter te kunnen inschatten, verzoekende partij een opvallende desinteresse vertoont die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen argumenten aan tegen de desbetreffende motivering van verwerende partij waaruit wordt geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Dagestan geen situatie van willekeurig geweld is in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon behelst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt ook geen andersluidende informatie bij dan degene waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 18) teneinde aan te tonen dat deze informatie niet correct is of niet langer actueel zou zijn. Waar verzoekende partij wel opwerpt dat haar persoonlijke situatie niet *in concreto* is bekeken, is de Raad evenwel van oordeel dat dit verweer feitelijke grondslag mist nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekende partij aangereikte elementen in overweging werden genomen en deze leidden tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de door haar voorgehouden problemen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 19 april 2016 en 4 juli 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT